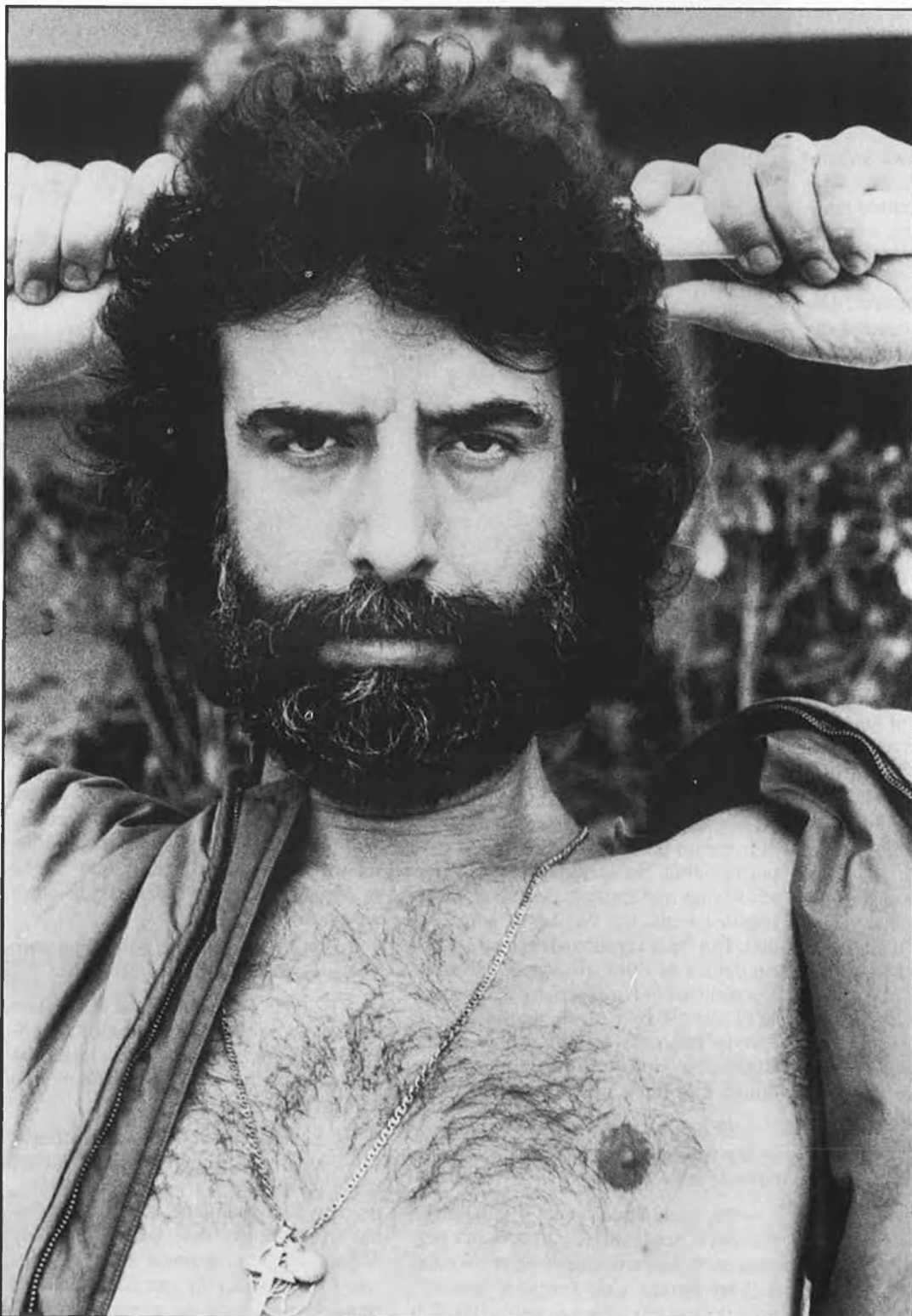

Pensant en Rubens

Diuen d'ell que és el pintor de l'aristocràcia i la «jet». Viu a Mallorca de fa un bon grapat d'anys. Exquisit i romàntic, Torrents Lladó compta entre les seues amistats amb noms com el de la princesa Carolina de Mònaco o els fotògrafs David Hamilton i Helmut Newton. D'ell podríem dir que és un pintor a l'antiga manera.

HELMUT NEWTON

«Jo treballa molt, no selecciono massa».

Xesca Sastre

Joaquim Torrents Lladó arribà pels anys setanta a Mallorca. Venia del Principat, d'una família que donava molta importància al treball. Segurament per això, ell ha sabut combinar una visió pragmàtica per als negocis amb la sensibilitat d'un pintor romàntic.

Viu al nucli antic de Ciutat, en un palau del segle XVII que va restaurar a poc a poc perquè assegura que no li agraden les cases modernes. Tampoc li agrada la vida social, però s'ha sabut envoltar de figures influents, com la princesa Carolina de Mònaco, que li ha obert les portes de Montecarlo, on viatja sovint.

Actualment, la seua feina es divideix entre l'escola de pintura, que ell mateix ha creat al Palau Verí, i les exposicions.

—*La seua darrera exposició l'ha feta en uns grans magatzems. ¿Quina intenció ha volgut posar de manifest amb aquesta acció?*

—Quan vaig idear aquesta mostra, tenia una intenció clara: apropar la meua obra al públic. Això ho he aconseguit, ja que 3.500 persones l'han visitada diàriament.

Per molt criticat que sigui, a mi m'interessa obrir camí. Una cosa com aquesta no s'ha fet encara a Europa. En canvi, al Japó, els grans magatzems ja tenen un espai destinat a l'oci. Les expo-

sicions exclusivistes com la de Claudio Coello a Madrid estan bé, però a mi em diverteix assajar coses noves.

—*Quan va arribar a Mallorca, va començar fent escenografies per a Tagomago...*

—Sí, després de Belles Arts em vaig ficar en el teatre. Quan vaig venir de vacances a Mallorca, els Valldemossa duïen el *night-club* de Tagomago. Per allà passaren Louis Armstrong, Johnny Hallyday... I bé, a mi em donaren la feina de regidor d'escena. En aquells moments em va anar molt bé. Sortia de l'escola de Belles Arts desorientat, com dins d'un túrmix. Durant tres anys vaig estar pensant què era el que volia dibuixar.

—*¿Es considera una persona selectiva o elitista?*

—Jo treballo molt, no selecciono massa. El que sí que sé molt bé és com muntar-me la vida per pintar, treballar i viure.

Visc intensament i, per desgràcia, deixo moltes coses per fer. Em posaria a estudiar música si tingués temps, escriure... Jo crec en l'artista total del segle XVII, en l'artista humanista, però en la vida moderna això és molt difícil.

—*Vostè cuida fins a l'últim detall les seues exposicions. En els seus catàlegs, per exemple, utilitza les firmes de gent tan prestigiosa com David Hamilton o Helmut Newton.*

—Bé, sempre hi ha un poc de casualitat amb els galeristes i els fotògrafs amb què treballo. Newton és un dels tres millors fotògrafs del món. Com que és el fotògraf de la princesa Carolina, ens vam conèixer en una festa a Montecarlo, i va sortir la possibilitat de treballar amb ell. Amb el David Hamilton va passar el mateix. La veritat és que totes aquestes històries que semblen tan comercials, han sortit sense buscar-ho, de casualitat.

—*¿Com és la seva amistat amb la princesa Carolina de Mònaco?*

—Bé, és una amistat un poc platònica, perquè la veritat és que ens veïem molt poc, encara que solem trobar-nos dues o tres vegades a l'any a Montecarlo. Jo la vaig pintar a París poc abans de les seves primeres noces. Després em va ajudar a fer la primera exposició a Montecarlo. La princesa Carolina és una persona molt preocupada per les qüestions artístiques, i es rodeja de gent afí a l'hora de col·laborar. M'ha cridat per a fer l'escenografia del Ballet de Montecarlo. També he fet alguna cosa amb la Fundació Grace Kelly, a Dallas, en uns premis per a artistes joves.

—*Vostè ha pintat personatges tan rellevants com el rei, el baró Von Thyssen. ¿Li ha resultat fàcil introduir-se en això que en diuen la jet?*

«Jardí prop de Grasse» (oli sobre tela).

—Bé, jo no m'he introduït mai enlloc. Jo faig una exposició i em criden. Introduir-me no és una paraula correcta. Sóc poc sociable. No sóc un assidu dels còctels ni vaig fent amistats perquè m'encarreguin un quadre. No ho he sabut fer mai. Em faria vergonya i crec que abans em dedicaria a una altra cosa. No m'he especialitzat en l'aristocràcia. El que passa és que a vosaltres, els periodistes, us agrada remarcar que he pintat Bruno Kreisky, o la princesa Carolina, perquè donen més publicitat.

—*El que no pot amagar és que vostè se sap vendre. ¿Fins a quin punt li preocupa la seua imatge?*

—Bé, encara que la gent titlla la meua pintura d'academicista, jo sóc una persona molt del meu temps. No he estudiat mai *marketing*, però tinc una vocació i unes dots innates per a la publicitat. Em diverteix molt. Si un es fa a ell mateix,

no pots donar-li la culpa a ningú en cas d'equivocar-te. Davant del cavallet sóc solament un pintor. Després, indubtablement, hi ha la publicitat, que també m'agrada i que l'ha inventada la meua generació.

—*¿Què pensa quan el comparen amb Velázquez?*

—Bé, això s'ho va inventar el marquès de Lozoya, que m'estimava molt. Mentre Velázquez no s'aixequi de la tomba i em foti de bufetades... De debò, jo penso que la distància és abismal.

—*¿És tan individualista com diuen?*

—No, no sóc individualista. Potser, des d'un caire privat, sóc molt solitari, però professionalment, m'agrada treballar en equip. Ho he fet amb el Ballet de Montecarlo, on hi havia cinc persones més i jo no feia més que conduir tot el tema. Em diverteix de tal manera treballar en grup que no m'importaria estar

Dalt a l'esquerra, «Nu» (pastel).
A la dreta, «Eixida del sol prop de
Cap Ferrat». Baix, Senyoreta
F. Ghisleri (oli sobre llenç).

en el segle XVII i tenir un taller com Rubens amb tres o quatre alumnes que pintassin a les meves ordres. Encara que això de les ordres sembla molt dràstic.

A mi, dirigir coses i gent m'agrada molt. Ara tinc un bon amic meu escrivint dues coses per a mi. Com que jo no sé escriure, ni puc, li he dit que m'ho fes ell.

—Part d'aquesta vocació seua de dirigir, s'ha materialitzat a l'escola de pintura...

—Bé, en aquest país una escola ben muntada no et du més que problemes.

No tinc necessitat de tenir molta gent perquè no es tracta de fer negoci. Tot aquell que està disposat a seguir la disciplina de la pintura, de l'art de dibuixar, que ara no són moda, però que jo penso que són la base, vénen aquí.

Jo sempre he dit que tot allò que he ensenyat a la gent, amb l'esforç d'haver-ho de dir i calcular per a un altre, m'ha ajudat molt a mi a evolucionar. L'esforç que faig per un altre no l'hauria fet mai per mi en la vida. Sóc molt mandrós.

M'agrada l'ensenyança. Em dona molta marxa. Estudio i em preparo perquè he d'estar al nivell. Amb un programa com els de la universitat pots estar-te anys i no acabar mai. □